

» Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu (MT. 4, 4) «

Soborul Sf. Proroc Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului

APOSTOL. FAPTE 19, 1-8

În zilele acelea, când Apolo era în Corint, Pavel, după ce a străbătut părțile de sus, a venit la Efes. Și, găsind câțiva ucenici, le-a zis: Primit-ați voi Duhul Sfânt când ați crezut? Iar ei au zis către el: Nici n-am auzit dacă este Duh Sfânt. Și el a spus: Deci în ce v-ați botezat? Ei au răspuns: În botezul lui Ioan. Iar Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinței, spunând poporului să creadă în Cel ce avea să vină după el, adi-

că în Iisus Hristos. Atunci, auzind ei, s-au botezat în numele Domnului Iisus. Și, punându-și Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit asupra lor și vorbeau în limbi și proceau. Și erau toți ca la doisprezece bărbați. Iar el, intrând în sinagogă, a propovăduit cu îndrăzneală vreme de trei luni, vorbind cu ei și căutând să-i încredințeze despre Împărăția lui Dumnezeu.

EVANGHELIE. IOAN 1, 29-34

În vremea aceea a văzut Ioan pe Iisus venind către el și a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii. Acesta este Cel despre Care eu am zis: După mine vine un bărbat, Care a fost înainte de mine, fiindcă mai înainte de mine era, și eu nu-L știam; dar ca să fie arătat lui Israel, de aceea am venit eu, botezând cu apă. Și a mărturisit Ioan zicând: Am văzut Duhul

coborându-Se din cer ca un porumbel, și a rămas peste Dânsul! Și eu nu-L cunoșteam pe El, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se și rămânând peste El, Acela este Cel Care botează cu Duh Sfânt. Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.

TĂLCUIRE

*Pocăiți-vă, că s-a apropiat
Împărăția cerurilor!
(Matei 3, 2)*

Iubiți credincioși,

Ieri am sărbătorit Botezul Domnului în râul Iordan. Astăzi prăznuim, după cuviință, pe cel ce s-a învrednicit să-L boteze pe Fiul lui Dumnezeu, adică pe Sfântul Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul. Ieri l-am preamărit pe Iisus Hristos Mântuitorul lumii, Care a cerut să fie botezat de slugă. Astăzi cinstim pe slujitorul cel credincios, pe proorocul Ioan, pe „cel mai mare om născut din femeie”, pe Sfetnicul Luminii, pe cel ce s-a atins cu mâna de creștetul Stăpânului, Cel Care a zidit cu dreapta Sa cele văzute și nevăzute.

Mare a fost praznicul de ieri, nu mică este și ziua de astăzi. Ieri L-am cinstit pe Stăpânul, astăzi laudăm pe sluga Stăpânului. Ieri am slăvit pe Treimea cea de o ființă, Care S-a arătat la Iordan, astăzi laudăm pe Sfântul Ioan Botezătorul care s-a închinat Preasfintei Treimi la Iordan. El a auzit glasul Tatălui din nor; el a botezat pe Fiul în Iordan și tot el a văzut pe Duhul Sfânt în chip de porumbel, șezând deasupra Fiului.

Vedeți ce mare și plăcut este înaintea Domnului Sfântul Ioan Botezătorul? Că cine altul a postit mai mult ca el în pustie? Cine a propovăduit mai cu putere pocăința, în pustiul Iordanului? Cine muștră mai cu asprime pe cărturari și farisei, numindu-i „năpârci” și „pui de șerpi”? Cine L-a mărturisit și L-a arătat pe Hristos înaintea lumii cu mai multă îndrăzneală și putere decât Ioan Botezătorul?

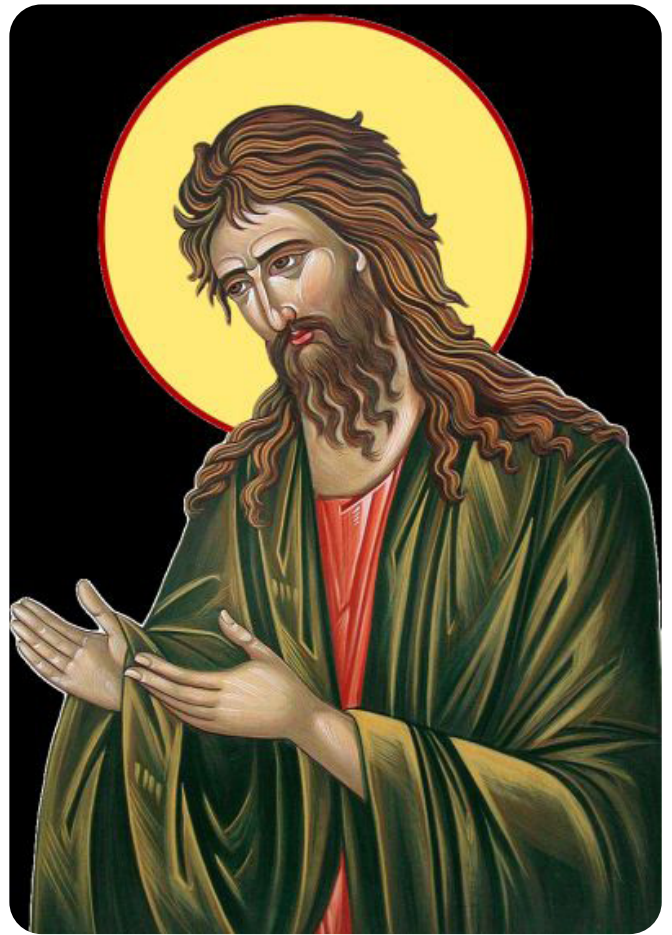
Așadar se cuvine să cinstim cu laude astăzi pe Sfântul Ioan Botezătorul, glasul celui ce strigă în pustie, cum spune Sfântul Prooroc Isaia. Să lăudăm astăzi pe cel mai mare postitor și rugător dintre oameni, pe proorocul cel minunat, pe Înaintemergătorul lui Hristos, care L-a mărturisit oamenilor, pe propovăduitorul Preasfintei Treimi, pe apostolul pocăinței, pe Sfântul Ioan Botezătorul.

Dar ca să înțelegem mai bine misiunea pe care a îndeplinit-o pe pământ Sfântul Ioan Botezătorul, vom aminti pe scurt viața și nevoința lui.

Părinții săi se chemau Zaharia și Elisabeta și nu aveau copii. Zaharia era preot al Legii Vechi, din neamul lui Abia, iar soția lui era din neamul lui Aaron și erau rude cu Sfinții Părinți Ioachim și Ana. Deci, rugându-se mult lui Dumnezeu să le dea un copil, pe când Zaharia slujea la templu în Ierusalim, i-a vestit Arhanghelul Gavriil că femeia sa Elisabeta va naște un fiu la bătrânețe și se va chema Ioan. Și pentru că Zaharia se îndoia de această minune, a rămas mut până ce Elisabeta, femeia sa, a născut. Dar n-a durat mult această bucurie. Căci auzind Irod de nașterea lui Hristos și temându-și tronul împărăției, a pornit o grea persecuție și ucidere în masă a tuturor copiilor din Ierusalim și Betleem.

Atunci Fecioara Maria a fugit cu Pruncul în Egipt, iar Elisabeta cu Ioan, care era numai cu șase luni mai mare ca Iisus, au fugit în munții Iudeei. Murind îndată mama lui, Ioan a trăit singur ca un înger și sihastru în pustie timp de aproape treizeci de ani. Acolo se ruga neîncetat ziua și noaptea, se hrănea cu acide și miere sălbatică, se îmbrăca cu o haină de piele de cămilă și se odihnea cu capul pe bolovanii de piatră. Dinainte de naștere, Ioan a fost ales de Dumnezeu și vestit de prooroci și de mic a fost rânduit să sufere, să trăiască ascuns în munți, în liniște, în post și singurătate; fără părinți, fără îmbrăcăminte și haine moi, fără adăpost și odihnă.

Pustia i-a fost cea mai înaltă școală de formare duhovnicească, de pregătire pentru a fi prooroc și Înaintemergător, propovăduitor al pocăinței și botezător al lui Hristos. Ca nimeni dintre oameni nu poate forma pe Sfinții lui Dumnezeu, ca viața de pustie, în post, în rugăciune și liniște. Nimic și nimeni nu-i poate ajuta și lumina, pe cei aleși de Dumnezeu, să-L mărturisească pe pământ, precum Harul Duhului Sfânt și nevoința în feciorie și în neîncetată rugăciune. Iată școala

Sf. Prooroc Ioan Botezătorul

Duhului cea mai înaltă! Iată cât de Sfânt trebuie să fie un prooroc și cât de îngerească viață trebuie să ducă pentru a deveni vas al Duhului Sfânt!

Vedeți cum îl pregătea Dumnezeu pe Ioan în pustie pentru a-l face prooroc, apostol al pocăinței și botezător? La fel și pe Fecioara Maria, rudenia sa, o pregătea în templul din Ierusalim tot prin aceleași virtuți, ca să o facă vrednică să-L nască pe Hristos Mântuitorul pe pământ. Biserica și singurătatea sunt cele mai înalte școli de formare a sufletelor și a Sfinților.

Ajungând la vârsta de treizeci de ani, Sfântul Ioan a fost chemat de Dumnezeu la propovăduire și a ieșit din pustie ca dintr-un palat împărătesc. Sufletul lui acum era plin de Duhul Sfânt, trupul lui era neprihănit, curat, mai mult îngeresc decât pământesc. Inima lui era plină de har și râvnă pentru adevăr, iar cuvântul lui era puternic, îndrăzneț, tare, care tăia ca o sabie păcatul, care trezea conștiințele și tămăduia sufletele oamenilor.

Așa a ieșit Ioan din munții Iudeei și a fost trimis de Duhul în pustiul Iordanului, aproape de Marea Moartă. Venea aici nu la odihnă, ci să propovăduiască iudeilor botezul pocăinței, să pregătească poporul

Sfântul Cuvios Ilie Cleopa

ales pentru a crede în Mesia, venea să-L arate lumii pe Hristos și apoi să-L boteze în apele Iordanului.

Dar de ce l-a trimis Dumnezeu pe Ioan să propovăduiască pe Mesia și pocăința în pustie și nu în Ierusalim, în mijlocul mulțimii? Pentru că astfel ar fi silit pe oameni la pocăință și ei n-ar fi avut aceeași plată. Dar când oamenii, de bunăvoie lasă cetatea, lumea, păcatul și vin în pustie, adică în loc pustiu de păcate să-l asculte pe Ioan, și-i urmează învățătura, atunci plata lor este mai mare, pocăința lor este de bunăvoie și roadele sunt mai bogate.

Iubiți credincioși,

Dar ce învață Ioan pe oameni? Care sunt primele lui cuvinte de învățătură către cei ce veneau la el în pustiul Iordanului? Iată primele cuvinte cu care Sfântul Ioan își începe misiunea pe pământ: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor” (Matei 3, 2). Aceste cuvinte nu sunt o rugăciune, ci mai degrabă o poruncă de foc, fără de care nimeni nu poate dobândi viața veșnică. Este prima poruncă pe care o dă Dumnezeu celui ce vrea să se întoarcă la El, prima datorie pe care trebuie s-o împlinim cei ce voim să ne mântuim.

Aceasta o cerea și Ioan de la cei ce veneau la el. Adică să se pocăiască, să părăsească păcatele făcute, să le mărturisească cu căință, să le spele prin baia bote-

zului și a lacrimilor, să ierte pe cei ce i-au nedreptățit. Apoi, așa curați, spălați, dezlegați de păcate, ca niște prunci nou-născuți, să se apropie de Dumnezeu, să vina la Hristos, să primească harul Sfântului Duh, să lucreze faptele bune și apoi să fie primiți în Împărăția cerurilor, unde nimic necurat nu poate intra.

Tot așa a început și Mântuitorul Hristos Evanghelia Sa. Primele cuvinte pe care le-a rostit la Capernaum când a ieșit să propovăduiască sunt acestea: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor” (Matei 4, 17). Cu aceleași cuvinte începe și Fiul lui Dumnezeu să ne vestească Evanghelia Sa. Deci, atât pentru iudeii de acum două mii de ani, cât și pentru noi creștinii de astăzi, porunca este aceeași. Începutul mântuirii, a iertării celor ce cred în Hristos este pocăința, spovedania cu căință pentru păcate, părăsirea lor și apropierea de Dumnezeu. Pocăința este prima și singura ușă de intrare în împărăția cerurilor. Degeaba credem în Hristos dacă nu facem și fapte bune, degeaba mergem la biserică dacă nu părăsim răutatea, păcatul, patima cea veche, ura din inimă, pofta trupului care ne stăpânește și iubirea de sine care ne omoară sufletește.

A doua mare învățătură și poruncă a Sfântului Ioan este aceasta: Faceți, dar, roade vrednice de pocăință! (Luca 3, 8). Roadele de pocăință se fac de credincioși după ce mai întâi s-au pocăit de păcatele făcute. Căci nimeni nu seamănă sământa pe pământul nearat și nepregătit. Nimeni nu poate face roade vrednice de pocăință dacă mai întâi nu-și curăță inima și mintea de păcate prin spovedanie și căință. A ne pocăi înseamnă a ara ogorul sufletului, a smulge din rădăcină buruienile patimilor, a grăpa grădina, adică a sfărâma bulgării patimilor și numai după aceea putem ieși la semănat. De vom face așa, multe fapte bune vom putea lucra pe pământ.

A treia mare învățătură a Sfântului Ioan Botezătorul este amenințătoare: Acum securea stă la rădăcina pomilor - spune marele prooroc - deci orice pom, care nu face roadă bună, se taie și se aruncă în foc (Luca 3, 9). Prin aceasta el învață pe iudei, ca și pe noi cei de astăzi, că pocăința este obligatorie pentru toți cei ce vor să urmeze lui Hristos și să dobândească Împărăția cerurilor. Lucrarea pocăinței trebuie făcută acum, astăzi, cât mai grabnic, până avem vreme. Ea nu poate fi amânată, nici înlocuită cu alte fapte bune, pentru că pocăința este al doilea botez și fără dezlegarea și părăsirea păcatelor nimeni nu se poate mântui.

Daca amânăm pocăința, spovedania, și nu ne spălăm păcatele prin căință și fapte bune, atunci ne așteaptă pedeapsa lui Dumnezeu, care începe de pe pă-

mânt prin tot felul de suferințe și se continuă dincolo prin osândă. Pomii sunt toți oamenii; securea care stă la rădăcină este moartea, care taie viața oamenilor de pe pământ și desparte sufletul de trup, iar focul în care se aruncă pomii fără roade bune este focul iadului, în care se aruncă toți creștinii fără pocăință și fapte bune.

Iată ce frumoase învățături dădea Sfântul Ioan celor ce veneau la el în pustiul Iordanului. Iar dintre roadele de pocăință pe care Botezătorul Domnului le cerea de la iudei erau două: să creadă în Hristos și să facă fapte de milostenie. Că îl întrebau cei ce veneau la dânsul: Ce să facem deci? (Luca 3, 10). Iar Ioan îi învăța zicând: Cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are bucate să facă asemenea. Vameșilor, adică celor ce încasau impozite de la oameni, le răspundea: Nu faceți nimic mai mult decât ce va este rânduit. Iar ostașilor le spunea: Să nu asupriți pe nimeni, nici să învinuiți pe nedrept și să fiți multumiți cu solda voastră (Luca 3, 11-14). Numai cărturarilor și fariseilor le adresa Sfântul Ioan Botezătorul cuvinte de mustrare pentru necredința lor, zicându-le: Șerpi, pui de viperă, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie? (Luca 3,7).

Evangelistul Marcu spune că: „Ieșeau la el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele” (Marcu 1, 5). După ce îi învăța calea pocăinței, îi boteza în Iordan, adică îi afunda cu mâinile sale în apă, în timp ce fiecare își mărturisea păcatele sale. Botezul lui Ioan nu era un botez deplin, desăvârșit, pentru că nu se făcea în numele Preasfintei Treimi și nu avea efectele botezului creștin. Adică nu dădea omului iertarea păcatelor și nici harul Duhului Sfânt. Botezul lui Ioan era un botez de pocăință, un botez de pregătire pentru adevăratul botez creștin. Era ceva intermediar între botezul Legii Vechi și botezul din Legea Darului. Aceasta o spunea chiar Ioan, zicând: Eu v-am botezat pe voi cu apă, El însă vă va boteza cu Duh Sfânt (Marcu 1, 8).

După botez, Ioan le vorbea despre Mesia cum că a venit în lume, că El va boteza pe oameni cu Duh Sfânt și cu foc. Apoi le zicea: Vine în urma mea Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic, plecându-mă, să-I dezleg cureaua încălțămintelor (Marcu 1, 7). Vedeți smerenia lui Ioan? Deși era prooroc și Sfânt, în fața Stăpânului se smerea. Smerenia și fecioria

sunt două mari cununi ale Sfințeniei pe care le iubește Dumnezeu și cei ce sunt ai lui Dumnezeu.

Așa își împlinea Ioan misiunea de prooroc și botezător în pustiul Iordanului. Dar iată că se apropie de el Însuși Fiul lui Dumnezeu, ca să fie botezat de el. Iar Ioan, văzându-L, a zis către mulțime: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel Ce ridică păcatele lumii. Acesta este despre Care eu am zis: După mine vine un bărbat Care a fost înainte de mine, fiindcă mai înainte de mine era. Și eu nu-L știam; dar ca să fie arătat lui Israel, de aceea am venit eu, botezând cu apă (Ioan 1, 29-31).

Vedeți cum Îl numeste Ioan pe Hristos? După Proorocul Isaia care seamănă pe Mântuitorul răstignit „ca un Miel spre înjunghiere” (Isaia 53, 7), al doilea prooroc este Ioan care-L numește pe Iisus Hristos „Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii”. Amândoi proorocii prevesteau lumii că Hristos a venit pe pământ ca un miel de jertfă Care va fi răstignit pe Cruce pentru noi păcătoșii și prin jertfa Lui va ridica, adică va ierta păcatele lumii și va împăca pe oameni cu Tatăl.

Iar când a venit Domnul la botez, Ioan nu voia să-L boteze, căci se cutremura să se atingă cu mâinile sale de creștetul Făcătorului său. Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?

Dar Iisus Hristos, îndemnându-l să facă ascultare, i-a răspuns: Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea, adică să împlinească voia Tatălui ceresc. Și L-a ascultat Ioan și L-a botezat pe Mântuitorul în Iordan. Și, botezându-Se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu S-a văzut pogorându-Se ca un porumbel și venind peste El. Și iată glas din ceruri, zicând: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit. (Matei 3, 14-17).

Iată, deci, marea misiune a Sfântului Ioan Botezătorul. Aceea de a pregăti lumea pentru Evanghelie, pentru credința lui Hristos prin pocăință, prin botezul cu apă și prin mărturisirea păcatelor. Apoi, de a arăta lumii Mielul lui Dumnezeu, de a-L boteza pe Hristos în Iordan și de a-L arăta oamenilor, mărturisindu-le tuturor Taina Preasfintei Treimi.

Sfântul Ioan Botezătorul este cel dintâi martor de pe pământ al Preasfintei Treimi. El a mărturisit cel dintâi credința într-un singur Dumnezeu, dar închinat în trei persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Vedeți misiunea și vrednicia proorocului Ioan? Pe Hristos, Maica Domnului L-a născut tainic, în peștera

din Betleem, iar Ioan, ca prooroc și mărturisitor, L-a botezat în Iordan și L-a arătat lumii întregi strigând: Iată Mielul lui Dumnezeu Cel ce ridică păcatele lumii! Însă misiunea lui nu s-a terminat la Iordan. După ce a ieșit Domnul la propovăduire, Ioan s-a retras în Galileea, vorbind tuturor despre Mesia că este Hristos și muștrând fărădelegile lui Irod care trăia în preadesfrânare cu Irodiada, soția fratelui său. Deci nu s-a retras la odihnă marele prooroc, că nu putea să tacă gura celui mai mare om născut din femeie, cum îl mărturisește Mântuitorul. Dimpotrivă, până la moarte a învățat, a mărturisit pe Hristos și a muștrat păcatul. Căci niciodată nu pot tăcea în fața păcatelor Sfinții, proorocii, apostolii, episcopii și păstorii Bisericii lui Hristos. Apoi Irod prinzând pe Ioan, l-a aruncat în temniță și când a făcut o petrecere ticăloasă cu jocuri, beții și desfrânări, de ziua nașterii sale, i-a tăiat capul la îndemnul soției desfrânate. Așa s-a sfârșit Sfântul Ioan Botezătorul ca un martir, pentru adevăr și dreptate, muștrând păcatele careucid sufletele noastre.

Iubiți credincioși,

Astăzi prăznuim Soborul Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul. Până aici v-am spus viața, misiunea și puține din învățăturile lui. Acum trebuie să vă amintesc că Biserica noastră Ortodoxă are un cult deosebit pentru Sfinți și, mai ales, pentru Maica Domnului și pentru Sfântul Ioan Botezătorul. În calendar avem peste an trei sărbători mari și patru mai mici, cu cruce neagră, închinare acestui mare prooroc. El este cinstit și pe pământ ca fiind cel dintâi, după Sfânta Fecioara Maria, și în cer stă înaintea Preasfintei Treimi și se roagă pentru oameni.

În țara noastră, ca peste tot în țările creștine, cultul Sfântului Ioan Botezătorul este destul de mare. Peste

tot se întâlnesc biserici și mănăstiri închinare Sfântului Ioan. Apoi, în multe familii există copii care îi poartă numele. Că cel mai frumos nume pentru copii este Ioan care înseamnă „plin de har”, nume ales din cer pe pământ de către Arhanghelul Gavriil. Dați deci copiilor voștri numele Maicii Domnului și ale Sfântului Ioan Botezătorul. Nu le puneți nume străine, neortodoxe, care nu au zi în calendar, ci nume de Sfinți, ca să aiba în cer cine să se roage pentru ei.

Apoi să-l cinstim pe Sfântul Ioan Botezătorul, cu o viață creștinească aleasă, cât mai curată, neîntinată de păcate. Aduceți-va mereu aminte de principala lui învățătură: Pocăți-vă că s-a apropiat Împărăția cerurilor! Să nu uităm că fără pocăință nu avem mântuire. Iată, suntem la început de an nou. Să făgăduim lui Dumnezeu că de astăzi înainte vom merge la biserică în fiecare Duminică și sărbătoare, că ne vom ruga mai mult, că vom face milostenie la săraci, după putere, că vom ierta pe aproapele, că vom părăsi orice patimă care ne ucide sufletul și că vom face roade vrednice de pocăință.

Deci să ne pocăim, adică să ne iubim unii pe alții, ca frați ce suntem pe pământ, să ne rugăm mai mult, să părăsim păcatele, prin spovedanie frecventă și să cerem mereu ajutorul Sfântului Ioan Botezătorul, ca are mare îndrăzneală înaintea Preasfintei Treimi.

Aceasta este porunca Sfintei Evanghelii amintită astăzi și de Sfântul Ioan Botezătorul. Aceasta este și chemarea Bisericii, mama noastră duhovnicească. Aceasta este și urarea noastră acum la început de an nou. Să părăsim păcatele și să adunăm roade pentru Împărăția cerurilor, unde nădăjduim să ajungem și să ne veselim cu toți Sfinții, în veci. Amin.

doxologia.ro

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

Întrucât se crede că Ioan a cuprins prin contemplare cunoștința (lui Hristos) care era accesibilă aici, cunoașterea cea mai mică și mai de pe urmă ce se va arăta în starea viitoare este mai mare decât cea de aici.

Cum vom înțelege cuvântul Evangheliei că „nu este mai mare decât Ioan între cei născuți din femeie, dar cel mai mic din Împărăția Cerurilor este mai mare decât el”?

Oricine se va smeri pe sine mai mult decât Ioan – căci aceasta înseamnă mai mic – acela este mai mare decât Ioan. Sau altfel: Întrucât se crede că Ioan a cu-

prins prin contemplare cunoștința (lui Hristos) care era accesibilă aici, cunoașterea cea mai mică și mai de pe urmă ce se va arăta în starea viitoare este mai mare decât cea de aici. Sau încă, cel mai înalt teolog dintre oameni este mai mic decât cel din urmă dintre îngeri. Sau cel ce are locul cel mai de pe urmă în petrecerea Evangheliei este mai mare decât cel mai mare râvniitor după dreptatea din Lege.

Sfântul Maxim Mărturisitorul,
Întrebări și nedumeriri,
Editura Doxologia, Iași, 2012, p. 103

CÂNȚAȚI DOMNULUI!

Rugăciune către Sfântul Ioan Botezătorul, alcătuită de PS Macarie

Sfinte Prorocule Ioan, Înaintemergătorule și Botezătorule al lui Hristos, neputincioasă este mintea noastră în a-ți aduce laude după cuviință. Ci destul îți este ție lauda Mântuitorului Hristos, lângă al Cărui Tron mijlocești împreună cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta, îți mulțumim și cu umilință te rugăm: tinde mâna cea îngerească și risipește norul gândurilor rele care ne copleșesc pe noi. Adu pace în inimile, casele și obștile noastre. Împacă-ne cu Dumnezeu și cu aproapele nostru. Spre fapte bune ne îndeamnă și cu boldul pocăinței trezește inimile noastre ca să pricepem prețul mântuirii noastre.

Învățătorule al pocăinței, dă-ne darul străpunerii inimii și lacrimi prin care să ne curățim de păcate și sufletele noastre mai albe ca zăpada să le albim. De fărădelegi și de cei puternici ai pământului, care strică rânduiala lui Dumnezeu, scapă-ne, prin rugăciunile tale. Sfinte Ioan Înaintemergătorule, tu, despre care Scriptura spune: „Înainte de a te fi zămislit în pântec, te-am cunoscut și, înainte de a ieși din pântec, te-am sfințit și te-am rânduit proroc pentru popoare”, fii cu noi și ne luminează calea în acest veac întunecat și vrăjmaș cerului, ca, prin rugăciunile tale fiind păziți, înaintea lui Hristos, la Judecată, să dobândim partea cea de-a dreapta, împreună cu toți casnicii Săi. Amin.

Sursă: Doxologia.ro